

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.
(jako nástupce X., narozené dne X., zemřelé dne X.)

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2024, č. j. MPSV-2024/201845-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se jako právní nástupce původní žalobkyně domáhal, žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze, zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2024, č. j. MPSV-2024/201845-911, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto odvolání původní žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 30. 5. 2024, č. j. 19011/2024/AAF, kterým byl původní žalobkyni podle ust. § 44 odst. 3, odst. 7 písm. b)

zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon č. 111/2006 Sb.“), od 1. 12. 2018 snížen doplatek na bydlení z částky 2 490 Kč na 741 Kč měsíčně.

II. Obsah žaloby

- Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když se nevypořádává s argumentací v odvolání, v rámci které bylo poukázáno na jazykový výklad ust. § 34 zákona č. 111/2006 Sb. Z hlediska výše doplatku je užívání obytného prostoru a ubytovacího zařízení rovnocenné, což žalobkyně podpořila citací z instrukce žalovaného č. 7/2017. Výklad je v souladu se závazky X. Žalobci a původní žalobkyni nezbyla po uhrazení nákladů na bydlení ani částka živobytí, zbytek byl nižší o 749 Kč, v případě skutečných příjmů a zohlednění započitatelných příjmů byl rozdíl 4 669 Kč. Při započítání odůvodněných nákladů jako normativních nákladů 11 186 Kč v celém rozsahu by dávka činila 4 727 Kč. Žalobce navrhl zrušit rozhodnutí obou stupňů za současného vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

- Žalovaný uvedl, že důvodem snížení dávky byla změna příjmu společně posuzované osoby (aktuálního žalobce), který v rozhodném období obdržel příjem 2 499 Kč. Částka živobytí činila 7 060 Kč, tj. součet životního minima původní žalobkyně 3 140 Kč a existenčního minima navýšeného o X. a dále dle ust. § 25 – 27 zákona č. 111/2006 Sb. ve výši 3 920 Kč u společně posuzované osoby. Byly započteny příjmy ve výši 15 268,50 Kč a náklady na bydlení v maximálním možném rozsahu dle ust. § 34 písm. d) zákona č. 111/2006 Sb. ve výši 80 % normativních nákladů na bydlení podle ust. § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Výše dávky byla vypočtena podle ust. § 35 zákona č. 111/2006 Sb. v částce 741 Kč. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

- Prvoinstanční orgán vydal rozhodnutí ze dne 30. 5. 2024, č. j. 19011/2024/AAF, kterým původní žalobkyni podle ust. § 44 odst. 3, odst. 7 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb. od 1. 12. 2018 snížil doplatek na bydlení z částky 2 490 Kč na 741 Kč měsíčně. V rozhodném měsíci listopadu 2018 prokázali původní žalobkyně starobní důchod ve výši 11 027 Kč a současný žalobce invalidní důchod ve výši 5 872 Kč a další příjem ve výši 2 499 Kč, což v souhrnu činí po příslušném procentuálním započtení 15 268 Kč. Výše odůvodněných nákladů na bydlení v místě obvyklých byla pro dvě osoby stanovena ve výši 8 949 Kč (80 % normativních nákladů na bydlení). Součet částek živobytí pro společně posuzované osoby X. činí 7 060 Kč. Výše doplatku na bydlení je rovna rozdílu mezi částkami 8 949 Kč a 8 208 Kč získané coby rozdíl částek 15 268 Kč a 7 060 Kč, tzn. jde o 741 Kč.
- Proti tomuto rozhodnutí podala původní žalobkyně odvolání, v němž namítala, že z hlediska výše doplatku na bydlení je užívání ubytovacího zařízení rovnocenné s užíváním bytu, pročez užití ust. § 34 písm. d) zákona č. 111/2006 Sb. nepřichází v úvahu. Ubytovna je zařazena v seznamu prvostupňového orgánu, čímž je ubytovacím zařízením ve smyslu ust. § 33a odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. Podle instrukce náměstka pro řízení sekce 4 č. 7/2017 orgán pomoci v hmotné nouzi při vyhodnocování případu hodného zvláštního zřetele spolupracuje s pověřeným obecním úřadem.
- Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 12. 9. 2024, v jehož odůvodnění podrobně popsal způsob výpočtu doplatku na bydlení, kdy neshledal pochybení v částce 741

Kč. Nelze přisvědčit námitce, že užívání ubytovacího zařízení je rovnocenné z hlediska výše doplatku na bydlení užívání bytu, žalovaný v této souvislosti poukázal na rozdíl mezi ust. § 33a odst. 1 a § 33a odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. *nárok na doplatek na bydlení má vlastník bytu, který jej užívá, nebo jiná osoba, která užívá byt na základě smlouvy, rozhodnutí, nebo jiného právního titulu, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl příjem vlastníka bytu nebo jiné osoby, která užívá byt, zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24).*
10. Podle ust. § 33a odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. *bytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.*
11. Podle ust. § 33a odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. *ubytovacím zařízením se pro účely tohoto zákona rozumí ubytovací zařízení splňující podmínky uvedené v § 21a zákona o ochraně veřejného zdraví, jestliže je ubytování v těchto zařízeních poskytováno na dobu delší než dva měsíce v období šesti měsíců po sobě jdoucích. Pokud je ubytování poskytováno v ubytovacích zařízeních podle věty první, odstavec 2 a § 33b se v tomto případě nepoužijí.*
12. Soud předesílá, že na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí je nezbytné nahlížet jako na jeden celek. Při posouzení jejich obsahu zjistil, že obě rozhodnutí obsahují všechny základní náležitosti podle ust. § 68 s.ř.: výrokovou část, odůvodnění a poučení. Výroková část vždy obsahuje vymezení věci (jde o doplatek na bydlení ode dne 1. 12. 2018, popř. rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně), označení původní žalobkyně jako účastníka řízení i označení ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí je srozumitelně zřejmé, jakým způsobem oba správní orgány dospěly k částce 741 Kč. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by v něm žalovaný jakkoliv změnil či dokonce nahrazoval úvahy správního orgánu I. stupně. Napadené rozhodnutí a potažmo též rozhodnutí správního orgánu I. stupně netrpí žádnou vadou, která by měla za následek jeho nesrozumitelnost či nepřezkoumatelnost. Rozhodnutí je přitom nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil skutkové závěry (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Azs 55/2003-51). Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je ovšem zcela ve shodě s obsahem správního spisu, z něhož uváděné skutečnosti vyplývají a mají v něm oporu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí

je zřejmé, že se žalovaný neztotožnil s žalobcovým výkladem ust. § 34 písm. d) zákona č. 111/2006, naopak vyhodnotil, že při užívání ubytovacího zařízení je možno do odůvodněných nákladů na bydlení započítat maximálně 80 % normativních nákladů.

13. Soud nenalezl žádnou vadu ve způsobu výpočtu výše doplatku na bydlení a naopak započítání tzv. normativních nákladů ve výši 11 186 Kč neumožňuje, jak správně vyhodnotil žalovaný, ust. § 34 písm. d) zákona č. 111/2006 Sb., podle něhož se do odůvodněných nákladů na bydlení v případech hodných zvláštního zřetele při užívání jiného než obytného prostoru nebo ubytovacího zařízení započítává úhrada nákladů uvedená v písmenech a) až c), a to do výše, která je v místě obvyklá, avšak maximálně do výše 80 % normativních nákladů na bydlení podle zákona o státní sociální podpoře. Z dikce ustanovení je zřejmé, že se vztahuje právě na případy užívání ubytovacího zařízení, které s sebou obvykle nese nižší celkové náklady. X. Ministerská instrukce citovaná v odvolání původní žalobkyně taktéž nikterak nenasvědčuje tomu, že by se ust. § 34 písm. d) zákona č. 111/2006 Sb. nemělo vztahovat na užívání ubytovacích zařízení.
14. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že užívání bytu a ubytovacího prostoru nemůže být z hlediska výše doplatku na bydlení postaveno na roveň, neboť zákonodárce vymezil definice ubytovacího zařízení a bytu pro účely zákona č. 111/2006 Sb. Ve spisovém materiálu je obsažena kopie smlouvy o ubytování ze dne 11. 4. 2018, podle které dlouhodobé ubytování původní žalobkyně a společně posuzované osoby (aktuálního žalobce) nemá charakter bydlení v bytě, nýbrž jde o bydlení v ubytovacím zařízení.
15. Z ničeho nevyplývá, že by se správní orgány dopustily takových procesních vad, jež by měly vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, bylo pečlivě přihlíženo ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a napadené rozhodnutí nepostrádá řádné odůvodnění.
16. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému nenáleží podle zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. června 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce